

בעזה ש"ת

גיליון

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ה ושיחו"ק שב"ק פ' בשלח תשפ"ב

דא"ה בשולה"ט ט"ו בשבט תשפ"ב

◀ גיליון שצ"ב ▶
יו"ל בשלח תשפ"ג

מכון
למען התורה
קרעטשניף
להוצאת דא"ה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אלו הנקראים בשם
"עמודי התווך"

שמחזיקים ותומכים בהוצאת הגליון

הרה"ג ר' מאיר
לעבאוויטש שליט"א

הרה"צ ר' מאיר איתמר
שליט"א

הרה"ח החפץ בעילום
שמו שליט"א

הרה"ח ר' יואל ישראל
לעוו שליט"א

הרה"ח יואל הרצוג שליט"א
לע"ג הרה"ק ר' ישעיה בר' משה זצוק"ל

עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכה מאשר

© כל הזכויות שמורות
למערכת "מעין החיים" קרעטשניף
פעיה"ק ירושלים תובב"א

להנצחות, מזל טוב, לע"ג וכדו' ניתן לפנות

להר"ר אברהם אבא ווייס הי"ו

בפלא' 053-3120089

להערות והארות ניתן לפנות לאימייל

459648s@gmail.com

להעברת התרומות ניתן לפנות להגזברים

ירושלים: הרה"ח אברהם אבא ווייס נ"ו

בני ברק: הרה"ח שלמה מרדכי שכטר הי"ו

בית שמש: הרה"ח שמואל יהודה קאלינסקי הי"ו

אלעד: הרה"ח יצחק מנחם כהן הי"ו

בהעתקת הדא"ח לגליון זה:

הב' מאיר אלימלך גרין נ"ו
הר"ר חיים יצחק יהושע דייטש הי"ו

ניתן לתרום גם דרך מערכת "נדרים פלוס"
על שם מכון "מעין החיים" – קרעטשניף

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' בשלח תשפ"ב

בשיעור בספה"ק סידורו של שבת

להזהיר מידת הגדלות על הקטנות

לשון קדשו: וכן עשה הלל בזמן שצית המקדש היה קיים היה כורך פסח מנה ומרור ואוכל ציחד הכל לרמוז על הגדלות אף במדריגות התחתונות ואשר משניהם יתגדל שמו של מלך מלכי המלכים הקצ"ה בעולמו שצרא (ח"א השורש השביעי ענף ב עלה יג).

ומתאמרא צסס אחד מהנדיקים לפרש צדרך זה דצרי רש"י על הכתוב (ויקרא בא, א) אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם, אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים, שצריכים 'להזהיר', לשון אור וזהו, מצחינת הגדלות, על המדריגות הקטנות, שיאירו שניהם בעצודת ה' (וע"ע בנועם אלימלך פ' אמור בר"ה בע"א).

תירוץ הסתירה מתי אמרו שירת הים

לשון קדשו: ודרשה בן זומא למען תזכור את יום לאתך וגו' כל חייך וכל לרצות הלילות שאף בלילות מאיר אור הדבורא מבחינת היום (ח"א השורש השביעי ענף ב עלה יד). צאלו הדברים יש לתרץ סתירת דצרי רש"י, דצפרשת צשלח עה"פ (שמות י"ד ה) ויגד למלך מצרים כי צרח העם, פי' איקטורין שלח עמהם וכיון שהגיעו לשלשה ימים שקצעו לילך ולשוב וראו שאינו חוזרין למצרים צאו והגידו לפרעה ציום הרציעי,

וצחמישי וששי רדפו אחריהם, וליל שציעי ירדו לים, צשחרית אמרו שירה והוא יום שציעי של פסח. וצפרשת צינית עה"פ (במדבר ט"ו ל"ח) פתיל תכלת, הציא צסס ר' משה הדרשן, דשמונה חוטין שצלינית הן כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיאלו ממצרים עד שאמרו שירה. ויקשה מתי אמרו שירה ציום השציעי או ציום השמיני.

אבל לפי מה שהציא זקה"ק כאן בצדורו של שצת דאותו הלילה האיר אור היום, וכדאיתא צזוה"ק (פ' בא דף לח). נהיר האי ליליא כתקופת תמוז, וא"כ אינן זה סתירה, דיום השציעי ויום השמיני נחשבים כיומא אריכתא, שלא היתה לילה ציניהם.

אור המאיר בלילה הזה מאיר אף לעת"ל

לשון קדשו: וחכמים אומרים פי' שחכמים מוסיפין דצצריהם לומר שאף לעתיד לא יבוצל האור המאיר בלידה הזו נגד אור הגדול שיהי' אז וזה להציא לימות המשיח שגם אז יאיר אור הזה מצד מעלת גדולתו. (ח"א השורש השביעי ענף ב עלה יד). הכוונה הוא, דאף שהאור שיהיה לעתיד לצוא, הוא אור גדול עד למאוד, ושמא יתצטל אור של פסח כנגד האור הגדול הזה, כנר לפני אצוקה, לזה השמיענו כי האור המאיר צליל הפסח לא יתצטל אז.

לומר דמזה הטעם סיבב הקצ"ה לכאשר יצואו בני ישראל על שפת הים, יהיה הים סוער והשונא רודף, שאין לך הסתרה גדולה מזה, להראות לכל הדורות הצאים, שאפילו בתוך ההסתרה והשפלות הגדול ביותר זוכים להשראת השכינה והתגלות חלקית. והמשכת הישועה הוא זכח האמונה, כדכתיב (ישעיה כה, ט) ואמר ציוס ההוא, 'ציוס ההוא' הוא מלשון הסתרה, דהיינו צומן שפלות והסתרת פני ה', ואז יאמרו ויצקשו הנה חלקינו 'זה' שכבר נזכה לצחינת התגלות, ואיך נזכה לזה קוינו לו ויושיענו, זכח הנפיה והאמונה, דאז יהיה צחינת זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה צישועתו, דהיינו שנזכה להתגלותו לעיני כל חי.

וזהו שאמר הכתוב ויושע ה' בעת ההוא, היינו שהקצ"ה עוזר ומושיע לבני ישראל אפילו צומן הסתרה צצחינת 'ציוס ההוא', דמתוך החושך מאיר אור הקצ"ה, כמו שהיה צעת שקרע את ים סוף לפני בני ישראל.

והבנשיך הכתוב וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, על דרך שאמרו נדיקים לפרש מה שמצקשים ושלח יצטרכו עמך בית ישראל זה לזה ולא לעם אחר, שיצא ההתעוררות של האדם מלד עצמו, ולא יצטרכו להתעורר על ידי התצוננות צמעשיהם המגונים של אנשים חטאים, או של שאר אומות העולם. ולכן כיון שבני ישראל זכו להתגלות חלוקית, כבר

החשבון של י"ב גבולי תפארת

לשון קדשו: כידוע שהי"ב שבטמים שבמלכות הם מרכבה ליי"ב גבולי אלכסון שבתפארת (ח"א השורש השביעי ענף ב עלה טו). הביאור הוא, דמידת תפארת הוא מספר הששית מעשר הספירות, לפי הסדר הזה, כתר חכמה צינה חסד גבורה תפארת, וגם ידוע שיש אור ישר ואור חוזר, וא"כ ציחד הוי צצחינת י"ב, ששה כנגד אור ישר, וששה כנגד אור חוזר.

ליל שב"ק – אחרי קידוש

התגלות הישועה בתוך ההסתרה

ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים (יד, ל). ויש לדקדק צאומרו ציוס 'ההוא', למה לא אמר ציוס 'הזה'.

ונראה צהקדם מה שכתב זקה"ק זי"ע במידורו של שבת (ח"א השורש השביעי ענף ב) וע"כ אנו אומרין בכל יום ויושע ה' ציוס ההוא, וקאי על כל יום ויום, שגם זכות היום הזה ה' אז לפניו, מה שיקוים ע"י התורה והמצות ולומר שירת הים לפניו להללו ולשצחו ולספר הודו, וגם ע"י היתה הישועה, וע"כ ויושע ה' ציוס ההוא, עם יום הזה ממש היתה הישועה, עכ"ל.

והנה צאותה שעה היה התגלות חלוקית גדולה, שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל צנצואה, ויתכן

אדומה שהוא מטהר את האדם רומז על התנהגות בקדושה וטהרה, ודינים שהוא צין אדם לחצירו, ומורה על אהבת ישראל, והרי ואהבת לרעך זה כלל גדול בתורה, וכאשר שומרים דצר יוס ציומו על שלשה יסודות הללו, אין ספק דצר שיזכו לסייעתא דשמיא בכל אשר ילכו, וזהו שמסיים ושם נסו על דרך נס להתנוסס, ומורה שיזכו בהתעלות גדולה.

וזוהו שאמר הכתוב הנני מומטיר לכם ירחם מן השמים, דהיינו שכל ההשפעות הנרמזים צתיצת לחס, יורדים מן השמים, ואי אפשר לזכות בהם רק צסייעתא דשמיא, ויצא העם ולקטו דבר יום ביזמו, הכוונה שצכל יוס ויוס יקפידו על שלשה היסודות האלו, תורה וקדושה ואהבת ישראל, ואז יזכו לסייעתא דשמיא.

ליל שב"ק בשולחן הזהור

עבודת בניי במצרים להכניע הרע ולהגביר

הטוב

ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו (יד),
(א), צמקורה, ג' פעמים ויאסר, ויקח מאתם את שמעון ויאסר אתו לעינייהם (בראשית מב, כד), ויאסר יוסף מרכבתו (מו, כט). ולריך ציאור מה השייכות של עבודתו של יוסף הצדיק לפעלו של פרעה הרשע.

(ב) צמדרכש (שוחר טוב מזמור קיד) היס ראה וינוס, מה ראה, ארונו של יוסף ראה. עוד איתא צמדרכש (הובא בישמח משה פ' בשלח)

לא הוצרכו להתעוררות מכח מעשי המצרים, וע"כ היו מתים, שכצר נתעוררו צזכות ההתגלות הגדולה.

סייעתא דשמיא בצכות שלשה יסודות

ויאמר הי אל משה הנני מומטיר לכם
לכם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביזמו למען אנסנו הי"ך בתורתו אם לא (מו, ד). וי"ל על פי הידוע כי צתיצת 'לחס' נרמז הרצה השפעות טובות, פרנסה כפשוטו, וגם קאי על התורה שנקרא לחס כדכתיב (משלי ט, ה) לכו לחמי צלחמי, ועל עניני שידוכים, על דרך הכתוב (בראשית לט, ו) כי אס הלחס, וכן מרמז על כל עניני רוחניות, כי לחס צגימ' ג' הויו"ת. אצל כל אלו הדברים אי אפשר להשיגם רק צכה סייעתא דשמיא, שאין אדם נוקף אלצעו מלמטה אלא אס כן מוכריזין עליו מלמעלה (חולין ז:), וצאמנעות העסק צתורה פותח שערי שמים להשפיע עליו טללי השפעות צרוחניות וצגשמיות.

והנה כתיב צהמשך הפרשה (שמות טו, כה)
שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו, ופירש"י צמרה נתן להם מקצת פרשיות של תורה שיתעסקו בהם שצת ופרה אדומה ודינין, רמז צזה ג' יסודות של היהדות, הראשון הוא השצת, אפילו שגם צמצרים שמרו שצת, אצל היה חסר ההתלהצות והחיות, והיה צצחינת מיצרי'שע שצת, וכאן קיבלו את השצת צצחינת והכינו את אשר ציאור, צהכנה והתרוממות הרות, ופרה

צדרכו, וכדכתיב (שמות יב, לו) וינללו את מצרים, הן בהכנעת הרע והן בהתגברות הטוב, וזפרט דשתיהם הא זהא תליא, כמבואר צוה"ק (בהקדמה ח"א ד.) דכד אתכפיה לסטרא אחרת, אסתליק יקרא דקוצ"ה לעילא.

ומעתה יתצארו דברי המדרש, דהנה בני ישראל כשעמדו על שפת הים, התעורר עליהם קטרוג שאינם ראויים לצאת ממצרים, אבל כאשר הים ראה את רכוש מצרים צידם, דהיינו הניצולות הקדושים, אשר צוה ציטלו את כח הרע והגזירו את כח הטוב, מיד נצקע לפניהם, וזה ג"כ שרמו במדרש שצקע מחמת שראה ארונו של יוסף, היינו שראה שבני ישראל הלכו צדרכו של יוסף הצדיק אשר הטביע את חותמו במצרים בשתי עצודות האלו, להכניע הרע ולהגזיר את הטוב, וא"כ ראויים הם לצאת לחרות עולם.

ובזה יתצארו הכתובים (יד, ל-לא) ויושע הי ביום ההוא את ישראל, שהקצ"ה הושיעם צב' הצחינות, וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים זהו חלק הכנעת הרע, וירא ישראל את חלק הגדולה אשר עשה הי במצרים זהו חלק התגברות הטוב.

וזאת תורת המסורה, ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו, כי פרעה שהוא כח הרע והסטרא אחרת רדף אחרי בני ישראל להשיגם ולהכניס תחת ממשלת

הים ראה וינוס, מה ראה, ישראל צאים ורכוש מצרים צידם. ושתי המדרשים האלו נפלאו מאוד.

ונראה בהקדם דברי אאמו"ר זי"ע צמה דכתיב גצי יוסף (בראשית ג, כו) וימת יוסף וגו' וישם צארון במצרים, דהנה יוסף הצדיק כאשר ירד למצרים, הרגיש שאין זאת לחינם, ואין זאת אלא להכין את המקום שצביל בני ישראל כאשר ירדו לשם, ויעצדו אותם צפרך בעצודה קשה, כדי שיוכלו לעמוד בנסיונות הקשים, ויוסף צרוצ דקו הכין ופעל אות לטובה לשתי העצודות, להכניע את הרע, ולהגזיר את הטוב, ועל זה כתיב (בראשית מז, יד) וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא צארך מצרים, שהעלה כל הניצולות הקדושים לתיקונם, וצוה הגזיר כח הטוב, ועי"ז היה גם עצודה השנית שצבר אשר הם שוצרים, כי שצר והכניע את כוחות הטומאה והקליפות, ע"י שהמצרים הוצרכו להכניע את עצמם לפני יוסף כדי לקבל מאתו אוכל להחיות את נפשם, וזהו שאמר הכתוב שאחרי מותו של יוסף הצדיק 'וישם צארון במצרים', שארון הוא מקום המשמר, כמו שעושין ארון מיוחד לשמור חפצים ודברים יקרים, וכמו כן הניחו צחי' קדושת יוסף צארון למען יעמוד למשמרת לדורי דורות לתועלת לבני ישראל, שע"י שתי דרכים אלו יחזיקו מעמד צקדושתם צטומאת מצרים.

ואבן יוסף זכה וזיכה את הרצים, שצבח עצודתו זכו בני ישראל לילך

להציפורים, דכאשר אמר משה רבינו לצני ישראל כי בשבת לא ירד להם מן, הלכו דתן ואזירים ופיזרו מן זיוס השבת כדי להראות שמשה רבינו טעה בדבריו, והציפורים אכלו אותם, וזכר זאת מאכילים אותם בשבת זו, והיות שאין סיפק זידינו לעשות כן, אצל לכל הפחות ע"י הדיבור יש להזכיר בשבתם, וכאפרים עפות כן יגן עלינו ה' לצאות.

קיום כל מצוה במחשבה דיבור ומעשה
ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך
 והישר בעיניו תעשה והאזנת
 למצותיו כל המחלה אשר שמתו במצרים
 לא אשים עליך כי אני ה' רופאך (טו, כו),
 ופירש"י, לא אשים עליך, ואם אשים הרי
 הוא כלא הושמה כי אני ה' רופאך. ולריך
 ציאר הכוונה צזה.

ויש לבאר דהנה יש ג' חלקים בכל מצוה,
 מחשבה דיבור ומעשה, ולשיטת
 הפוסקים צאלו המצוות אשר נכתב
 בתורה טעם, כגון צתפילין דכתיב ציה
 למען תהיה תורת ה' צפיק, צריך לכוון
 צעשייתם הטעם שאמרה תורה, ואם לא
 כוון לא יצא ידי חובתו, וזהו חלק
 המחשבה, וכן הדיבור שצריך ללמוד
 בתורה הלכות כל המצוה, כי לא עם
 הצרך חסיד, וצלי לימוד לא ידע הצריך
 לקיימם, וגם צאמירת יהי רצון ולשם יחוד
 קודם שעושה המצוה, ופשוט שלא

הטומאה ר"ל, אצל לא עלתה זידו, כי
 ויאמר יוסף מרכבתו היינו מרכבת
 הקדושה, שכבר פעל יוסף הצדיק צכחו
 הגדול להכניע כח הרע והטומאה, וגם
 דכתיב ויקח מאתם את שמעון ויאמר
 אותו לעיניהם, ודרשו חז"ל (ב"ר פצ"א ס"ח),
 לעיניהם אסרו, כיון שיצאו להם היה מאכילו
 ומשקו מרחילו וסכו. והנה צאמת היה
 שמעון צאותו ענה שיהרגו את יוסף צצואם
 אליהם צשליחותו של יעקב צציהם, ויוסף
 היה יכול להתנקם צו עכשיו להשיצ לו
 כגמולו, ומ"מ הצגבר על טצעו לצלתי
 לנקום צו נקם, ואדרבה כיצדו צמיטב,
 וכידוע שכל העוצד על מידותיו הקצ"ה
 מסייע זידו להכניע את הרע, ומידותיו
 הטובות של יוסף צדיקא הגינו, ולכן לא
 עלתה לפרעה זממו הרע.

צפרא דשבתא בקידושא רבא

הזכרת שבח הציפורים שאכלו המן בשבת
איתא צרמ"א (או"ח סי' תרכד ס"ה)
 והמדקדקים מתחילים מיד
 צמוצאי י"כ צעשיית הסוכה, כדי לצאת
 ממצוה אל מצוה. ואצותינו נהגו צמוצאי
 יוה"כ לכל הפחות להזכיר מצות סוכה,
 דמחמת שלא היו יכולים תיכף ומיד להתחיל
 צעשיית הסוכה צפועל ממש, לכל הפחות
 ע"י הדיבור לעורר זכות מצות סוכה.

ובבזו כן נימא חנן לגבי מנהג ישראל
 תורה ליתן אוכל צפרשת צשלח

מספיק במחשבה ולימוד חלל נריך לקיימו בפועל המעשה.

והנה באור החיים הקי מפרש הכתוב (שמות כג, יג) **וזכל אשר אמרתי אליכם תשמרו, אמר 'תשמרו', ולא אמר 'תשמורו', כיון לומר על דרך אומרים ז"ל** (מבות כ"ג:) **כי מנין מצות עשה הם רמ"ת, כנגד רמ"ח מצוות של אדם, ושס"ה לא תעשה, הם כנגד שס"ה גידיו (זוה"ק ח"א קע:), והוא מה שרמזו שלא יאמר אדם הקיים כך וכך מצות, ויספיקו לשמירתי, לזה אמר וזכל אשר וגו', פירוש זכל המצות תהיו נשמרים, ונחסרון אחד מהם תחסר השמירה, לאותו אבר המכוון לה, עכ"ד.** הרי לן שקיום המצוות הוא שמירה מעולה לבני האדם.

וזהו שאמר הכתוב ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך, היינו 'שמוע תשמע' הוא במחשבה, 'לקול ה' אלקיך', היינו צדיצור וקול התורה, 'והישר בעיניו 'תעשה'' היינו קיום המצוות בפועל, שנריך להיות שלשה חלקים אלו, מחשבה ודיצור ומעשה, ואז יהיה מעשה המצוה שלם.

והנה כתב באגרא דב"ה (פ' עקב) על הכתוב (דברים ז, טו) והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים וגו', בטעם שהזכיר השם הנכבד דייקא, דאמרו בזוה"ק (ח"ג ש"ד ע"ב זו"ח בלק צ' ע"א) על הפסוק (ירמיה יז, יד) רפאני ה' וארפא,

דהרפואה הנעשית על ידי רפאל המלאך אינה בטוחה להתמיד, כי זה עצודתו כל הימים, ומשוקתו תמיד לעסוק בעצודה זו, משא"כ הרפואה מהשי"ת בעצמו הוא רפואה בטוחה, וז"ש והסיר ה' דייקא ממך כל חלי, עכ"ד.

וביאור הענין כי המלאך רפאל כל שליחותו הוא רק לרפא את החולים, וכיון שצרכונו לילך הרצה פעמים בשליחות הצורא צ"ה, לכן אינו מרפא את האדם צרפואה שלימה, רק מרפא אותו מעט מעט, כדי שישלחו אותו כמה פעמים, אצל כאשר הרפואה הוא ע"י הקצ"ה בעצמו, אזי הוא רפואה שלימה.

ובמעתה כיון שהתחיל להזהיר על קיום המצוה בשלימותה, דהיינו במחשבה ודיצור ומעשה, וע"כ המשיך בשכר המצוה, דמחמת שקיים המצוה בשלימות לכן תהא ישועתו ורפואתו בשלימות, ולזה הוסיף הכתוב ואמר ב"ה המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך, היינו שיהא להם רפואה שלימה, ולא ישאר צהם שום רשם של החולי כלל, והטעם הוא כי אני ה' רופאך, מחמת שהרפואה צא ע"י הקצ"ה בעצמו ולא ע"י מלאך, והקצ"ה מציא רפואה בשלימות. ועל זה כתב צרש"י לא אשים עליך, ואם אשים הרי הוא כלל הושמה כי אני ה' רופאך, דרפואה הצא ע"י הקצ"ה הא

בתכלית השלימות עד שמרגיש כאילו מעולם לא באה עליו החולי כלל.

כשמקיימים חוקים הקב"ה ג"כ משפיע בלי טעם

ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני הי רופאך (טו, כו). י"ל על פי מה שהזכיר בבני יששכר (תשרי מאמר ג דרוש ב) שם הרה"ק הרצי ר' זושא זי"ע, לפרש הכתוב (תהלים פא ד) תקעו צהודש שופר צבקה ליום חגנו, כי חוק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב. דהנה מלך צמשפט יעמיד ארץ, וכאשר השי"ת רוצה להושיע את ישראל, שואלים המקטריגים מה טעם יש צדצר כיון שאין להם זכות חס ושלוט, אזי אומר השי"ת כיון שישראל מקיימים מצוות שהם חוקים בלא טעם, משפט נדק הוא מדה כנגד מדה לזכותם ולהושיעם מצלי טעם, וזה שאמר תקעו צהודש שופר, לקיים מצוות ה', כי חוק לישראל הוא, חוקה מצלי טעם, והוא הנעשה משפט לאלקי יעקב, דכיון שמקיימים ישראל חוקה מצלי טעם אזי המשפט הוא גם כן שיושעו מצלי טעם, עכדה"ק.

ובזה מפרש שם צבני יששכר נוסח הפיוט (במוסף לימים גוראים) באין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דצר חוק ומשפט ולדקנו צמשפט המלך המשפט. ולפי האמור יוצנו הדצרים צטוב טעם, באין מליץ יושר מול מגיד פשע,

שהמקטרג טוען שאין כאן זכות להושיע, וגם המליץ אינו מוצא טעם לזכותם צדין, אזי תגיד ליעקב דצר חוק ומשפט, הינו שהם מקיימים חוקים מצלי טעם, ולכן משפט הוא להושיעם צמדה כנגד מדה מצלי טעם, ואז ולדקנו צמשפט המלך המשפט, עכ"ד.

ולפי זה יתפרש כוונת הכתוב ושמרת כל חקיו, היינו שיקיימו המצוות שהם חוקים צלי טעם, אפילו שאינם יודעים מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, צזכות זה כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך, שיושעו מהקצ"ה ג"כ צלי שום טעם לרפא אותם מחולי הגוף והנפש ואל יחסר להם תמיד מאומה.

במאכל לאקשין קרגל

מסוגל לפרנסה וזיווגים

זקה"ק הרזא דשבת זי"ע אמר כי 'לאקשין' הוא תיבות 'לא-קשין'. והכוונה שידוע מאמר חז"ל (סוטה ב.) שקשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, וכן אמרו חז"ל (פסחים ק"ח.) קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף, וע"כ מהפכים שהזיווג יעלה יפה, והפרנסה תצוא צניקל, צצחינת 'לא קשה'. עכ"ד.

ובשבת זו פרשת צשלח שקורין צתורה קריעת הים סוף, הקריאה מעורר את הזמן, ומסוגל ציותר להמשיך צ' השפעות אלו של פרנסה וזיווגים.

עתיקא קדישא – קודם ברכהמ"ז

הדרך להמשיך התגלות ה' לתמיד

וילוננו העם על משה לאמר מה נשתה, ויצעק אל ה' ויזרהו ה' עין וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו (טו, כד-כה). ויל"פ דהנה בני ישראל צעת לאתם מארץ מצרים, ועמדו צרגליהם על שפת הים, זכו להתגלות גדולה של השכינה הקדושה, כמו שאמרו חז"ל ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בצואה, וזודאי היה להם למאון גדול שלא יפול ממדריגה גדולה זו, שלא יתבטל מהם ההתגלות.

וזתו שגילתה לנו התורה הק' וילוננו העם על משה לאמר מה נשתה, רומנו על הנמאון להתגלות ה' שהיה להם בצאתם שתשאר אללם לתמיד, ונתן להם משה רבינו עלות טובות, העלה הראשונה הוא ויצעק אל ה', שיצקו ויתפללו להקצ"ה על הדבר הזה, ויזרהו ה' עין דאפילו מי שהוא צנחנת עץ יצט צמדריגה קטנה ופחותה, יכול להיות עץ חיים היא למחזיקים בה, והדרך לזה הוא, וישלך אל המים רומנו על מסירות נפש, שיקיים תורה ומצוות צמסירות נפש ממש, וגם מים הוא מקור הטהרה, ורומנו שיתנהג צקדושה וטהרה,

ועי"ז וימתקו המים, שיומתק אללו העבודה ויתקיים בקרצו למשמרת עולמים, שם שם לו חק ומשפט, היינו שיקיים את החוקים שהם צלי טעם צנחנת משפט, ואז יזכה שיתגלו לו הטעמים להיות החוקים כמשפטים, ויוכל לקיים אותם בהשגת הטעם וצחיות, ושם נסהו, 'נסהו' מל' נס להתנוסס, שהוא לשון התרוממות דאז יזכה תמיד להתעלות והתגלות גדולה, והרושם לא תסיר ולא תשכח מאתו לעולם.

במעודה שלישית

הכבוד והבזיונות לא ישפיעו על

עבודת ה'

ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר (טו, יח). יש לפרש צדך רמו צענין ההשתוות ולא העדיף המרבה, דמי שיש לו כבוד, שצני אדם מכצדין אותו, לא יעדיף להתנהג בגיאות, ולהיפוך והממעיט לא החסיר, דמי שנתמעט ממנו הכבוד, ואדרבה יש לו ציונות, דבר זה לא יגרום לו למיעוט העבודה, רק יתחזק בעבודתו צשלימות כראוי לפני ה'.

דא"ח בשולה"ט חמשה עשר בשבט תשפ"ב

(ליקוטים), כי ההכנה לקבלת התורה מתחיל מחמשה עשר בשבט, ככתוב בתורה בעשתי עשר חודש באחד לחודש הואיל משה באר את התורה הזאת (דברים א). ועל פי זה יש לומר שהילכך אחד בשבט הוא ראש השנה לחילן כדברי צית שמאי, וצית הלל שהיה דרכם להקל על ישראל, ורצו לעזור גם למי שלא הגיע עוד תיכף באחד בשבט למדריגה זו להתכוון לקבלת התורה שלא יאחר את המועד, אמרו כי חמשה עשר בשבט ראש השנה לחילן. אבל יהיה איך שיהיה ההכנה לקבלת התורה הקדושה מתחלת מחמשה עשר בשבט כדאיתא בקדושת לוי, ושם מבואר הענין על פי פנימיות.

ועל פי דבריו אמר ארמו"ר זי"ע כי הרי ענין קבלת התורה היא ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים, ולא רק לימוד התורה לצד לעצמו אלא גם לעשות פירות ותוצאות טובות, ולכן בחמשה עשר בשבט שאז עולה השרף באילנות המרמז שמתחיל אז ההכנה לקבלת התורה מראים כי השרף לצד אינו התכלית, אלא צריך שיעשו האילנות פרות, דהיינו שצריך ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים אנו וזרענו.

ובבנו כשברא ה' את העולם ברא את כל הענינים בתכלית בשלמות, וכל צרכי האדם בעולם נברא כבר קודם

טעם שמרבים במיני פירות בט"ו בשבט להראות שהעיקר הוא צמיחת הפירות - ובחמשה עשר בשבט מתחיל ההכנה לקבלת התורה הקדושה - וכן הוא בתורה הקדושה שהעיקר הוא ע"מ להוציא פירות לשמור ולעשות וכו' - ועיקר הפירות הם הם הבנים ויורהו הי עין וישלך אל המים וימתקו המים (שמות טו, כה). י"ל בהקדם דברי ארמו"ר זי"ע, דהנה איתא בחמשה עשר בשבט (ר"ה פ"א מ"א) ארבעה ראשי שנים הן וכו' באחד בשבט ר"ה לחילן כדברי צית שמאי צית הלל אומרים בחמשה עשר בו, ועוד שם (מ"ב) בארבעה פרקים העולם נידון וכו' בעצרת על פרות האילן, וידוע הקושיא כי הנה בשבועות נוהגין להעמיד אילנות בצית הכנסת וציתים, כדי שיזכירו שבעצרת נידונין על פירות האילן ויתפללו עליהם (מגן אברהם סי' תצ"ד סק"ה), ובט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות נוהגין האשכנזים להרצות צמיני פירות של אילנות (מגן אברהם סי' קל"א), ולכאורה היו צריכים לעשות ההיפך כי דבר בעתו מה טוב וצ"ה לחילן בעת שעולה השרף באילנות היו צריכים להעמיד אילנות, ובשבועות שנידונין על פירות האילן היו צריכים לאכול פירות.

וארמו"ר זי"ע באר זאת ע"פ דברי הרה"ק ר' לוי יצחק בן שרה סאשע זי"ע בספה"ק קדושת לוי

ותומכיה מאושר, ועל כן מוכרח להם
לצדיקים להיות להם ממון הרבה, ויהיה
צקוף אשריך בעולם הזה.

וזהו ויורהו הי עין וישלך אל המים,
שהעילה שמורה הי' צעת שעולה
השרף צאילן ורואים בני ישראל שתתקיים
התורה בקרבם ולא תמוש מפיהם ומפי
זרעם, להשליך את עצמו אל המים, דהיינו
ללמוד את התורה הקדושה במסירות נפש,
ואזי יזכו שימתקו המים שיראו כי הם
מתוקים מדבש ונופת לופים.

ובזה יש לפרש מאמר הגמרא (תענית ה:)
אילן במה אברכך, פירותיך
מתוקים, צילך נאה, אמת המים עוברת
תחתך, אלל יהי רצון שבכל נטיעות
שנוטעים ממך יהיו כמותך. דהיינו שאפילו
אם אתה כבר לומד את התורה אצל כריך
עוד לעשות את הפעולות לזכות בעזרת הי'
שיליח השרף שעלה צאילן ויוציא פירות
מתוקים, ולזה כריכים נוטעי האילן לעשות
הרבה פעולות שיהיו האילנות צריאים בכל
השלימות ולעקור כל הקוצים המפריעים
להוציא פירות טובים.

ואמנם העבודה זה מוטל על כל אחד
ואחד שגם אחר שעלה כבר מן
השמים השרף צאילן, אצל כדי שיוציא
פירות ותולאות טובים כריך לעשות לזה
פעולות, אצל העיקר הוא סייעתא
דשמיה, ולכן אומרים יהי רצון שכל
נטיעות שנוטעים ממך יהיו כמותך,
שמצקשים שיהיה כמו הרצון שהיה בשעת

שנצרה האדם כדי שיהיה כל הצריאה
מוכן ומזומן לאדם ויכנס לסעודה מיד
(פנהדין לח.), ועל כן מרבים צמיני פירות
האילן לרמו שעיקר הדבר שריך להתפלל
הוא על פירות טובים, ואמנם השרף הוא
דבר נחוץ ובלא זה לא יצמחו האילנות ולא
יוציאו פרי אצל כריך לזכור את התכלית,
ותכלית קבלת התורה היא ללמוד וללמד
לשמור ולעשות ולקיים והם הם הפירות
היוצאים מקבלת התורה.

והעיצה להגיע לקבלת התורה היא על
ידי מסירות נפש לאידישקייט
ולקיום התורה הקדושה, ואפילו שהרבה
פעמים לא יצוא לו זאת צקל אצל כיוון
שמקבל את התורה במסירות נפש צקוף
ירוח לו, וכדברי אאזמו"ר זי"ע על
המשנה (אבות פ"ו מ"ד) פת צמלח תאכל ומים
צמשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער
תשתה וצתורה אתה עמל אם אתה עושה
כן אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא,
ואמר אאזמו"ר זי"ע כי מה שייך לומר
אשריך בעולם הזה כשהוא אוכל פת צמלח
וצמה הוא מאושר בעולם הזה, אלא הכוונה
היא שמתחילה כריך להשליך את עצמו
צמסירות נפש לתורה ולהחליט צנפשו כי
אפילו אם פת צמלח יאכל וכו' עם כל זאת
יהיה עמל צתורה, ואומרת לך המשנה כי
אם אתה אכן עושה כן ומקבל על עצמך
מסירות נפש הרי שצפועל יהיה אשריך
בעולם הזה, כי מן השמים רואים שיקיימו
את התורה הקדושה כראוי עם כל הידורי
המלווה, ועץ חיים היא למחזיקים בה

אלא גם על אלחאנו הטוריס והמאיריס
 שיהיו שמוריס מכל רע ולא יכרסמנו שום
 תולעת ולא ישלטו זהם שום רע, ומשום כך
 בחמשה עשר בשבט מרבים צמיני פירות
 האילן להראות כי זהו מטרתנו ותכליתנו
 שכל מה שנעשה נוציא פירות ברוכים.

ויעזור ה' שזכה לארבעה מינים
 טובים, לאתרוג נאה ולולב
 והדסים וערבות כשרים, ואלחמו"ר זי"ע
 היה מבקש שכל הדברים הנעשים ע"י
 ארבעה המינים כדאיתא בשו"ע
 שהנענועים הם להעביר רוחות וטללים
 רעים וכל הכוונות שיש בהם, וכל הרמזים
 שמרמזים ארבעה המינים, יעזור ה'
 שנוכל לזכות כשניטול את ארבעה המינים
 שיעשו כל הפעולות הצריכים להיעשות
 בכל השלימות בכל פרט, ולזה אוכלים
 פירות שיש בהם אוכל צפנים ומוקפים
 בלבושים, לרמז כי אנו מבקשים
 שפירותינו יהיה בתוך פנימיותם דבר
 ערך, וגם יהיו להם קיום כלבוש המקיים
 את הפרי באריכות ימים ושנים טובים
 בשעה טובה ומוצלחת.

צריחת העולם שיהיה הכל ערוך ומתוקן
 לסקודה, ואם יעשה האדם את כל
 הפעולות שציווהו ה' יזכה שיתעורר רצון
 הצורא בשעת צריחת העולם להיות כל
 העניינים בשלימות, ומן השמיים יסייעוהו
 שכל הפעולות שיעשה, הן צרוחניות
 שילמד ויתפלל ויעבוד את ה', יהיה הכל
 בשלימות ולשם שמים ויעשה נחת רוח
 בשמים ונוכל לקיים את כל המצוות, והן
 בכל ענייני הגשמיות בכל מה שהאדם
 עושה צריך הוא גם כן לסייעתא דשמיא,
 ומעוררים את הרצון שכל נטיעות
 שנוטעים ממך יהיו כמותך, דהיינו שמכל
 הפעולות שיעשו ילאו תוצאות טובות.

ויעיקר נכסי האדם היקרים לו ביותר הם
 אלחאיו, ועל זה מבקשים ביותר
 שיעשה פירות ויצליחו אלחאיו באופן
 הטוב והמאיר ביותר, וישמרו מכל רע
 ולא יבוא בתוכם שום רימה ותולעה,
 וכמו שאנו מתפללים בהושענא רבא
 בהושענות (אדמה מארד) שלא ייכנס שום רע
 צפירותינו ולא ישלטו זהם רימה ותולעה,
 ואין מתכוונים בזה רק על פירות המאכל

יעמוד על הברכה ידידינו

בנש"ק פע"ח

הרב שרגא פייבוש מייזליש שליט"א

בני ברק

שנדב חלק מהוצאות הדפסת גליון זה

לרגל השמחה במעונו

בהולדת בתו תחי'

יעמוד על הברכה ידידינו

הרה"ח מתתיהו שכטר הי"ו

בית שמש

שנדב חלק מהוצאות הדפסת גליון זה

לרגל השמחה במעונו

בנשואי בנו החתן שאול יחזקאל נ"י

מבחירי בחורי חבורתינו

שמחת החתונה יום ב' – פארהאנד בית שמש

יעמוד על הברכה ידידינו

הר"ר יעקב דוב רוזמן הי"ו

בני ברק

שנדב חלק מהוצאות הדפסת גליון זה

לרגל השמחה במעונו

באירוסי בנו הבי' משה מנחם נ"י

מבחירי בחורי חבורתינו